

Sygn. akt VP 3/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy – V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Legnicy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Marek

Protokolant: Justyna Alfawicka

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2013 r. w Legnicy

sprawy z powództwa M. G. (1)

przeciwko (...)Szpitalowi (...) w L.

o ochronę dóbr osobistych

I. **oddala powództwo,**

II. **zasądza od powoda M. G. (1) na rzecz strony pozwanej (...)Szpitala (...) w L. kwotę 5 460 zł (słownie złotych: pięć tysięcy czterysta sześćdziesiąt) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

Sygn. akt VP 3/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 9 stycznia 2013 r. M. G. (1) wniósł o ochronę dóbr osobistych, zarzucając (...)Szpitalowi (...) w L. (...) Zakład Opieki Zdrowotnej naruszenie prawa do dobrego imienia i reputacji zawodowej oraz prawa do zdrowia. W celu ochrony naruszonych dóbr osobistych powód domagał się nakazania stronie pozwanej sporządzenia i przesłania stosownego oświadczenia w formie przeprosin, zasądzenia kwoty 220.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa M. G. (1) podał, iż od dnia 19 sierpnia 2002 r. był zatrudniony w (...)Szpitalu (...) w L. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Ordynatora Oddziału (...), przy czym w okresie od 31 grudnia 2002 r. do 11 września 2006 r. pełnił dodatkowo obowiązki Dyrektora placówki. W dniu 8 listopada 2006 r. strona pozwana doręczyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. W uzasadnieniu podała, iż powód odmówił przyjęcia M. G. na Oddział (...) w stanie zagrożenia życia, dopuścił się rażącego zaniedbania przeciwko dokumentacji medycznej w postaci braku wpisów dotyczących konsultacji pacjentki oraz konsekwentnie odmówił przyjęcia pacjentki na Oddział (...), bez zapoznania się z jej stanem klinicznym, co w konsekwencji mogło stanowić przyczynę zgonu pacjentki. M. G. (1) wywodził, iż okoliczności zawarte w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę nie znajdowały odzwierciedlenia w stanie faktycznym, bowiem wyrokiem z dnia 23 marca 2011 r. Sąd Rejonowy w Legnicy w sprawie IV P 380/06 zasądził od (...)Szpitala (...) w L. na jego rzecz kwotę 34.161 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika. W świetle powyższych okoliczności, w ocenie powoda nie budziło wątpliwości, iż faktyczną przyczyną rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia było dążenie dyrektora szpitala do jego usunięcia z zajmowanego stanowiska oraz pozbawienie możliwości wykonywania zawodu lekarza. Powód wskazał ponadto, iż strona pozwana rozwiązując z nim bezpodstawnie umowę o pracę, inicjując wszczęcie postępowania

przygotowawczego oraz nagłaśniając medialnie zaistniałe zdarzenie naruszyła jego dobra osobiste w postaci prawa do dobrego imienia i reputacji zawodowej oraz prawa do zdrowia, a także doprowadziła do narażenia na utratę zaufania pacjentów, wykluczenia z lokalnego środowiska oraz podważenia autorytetu i wypracowanej opinii zawodowej powodując jego „śmierć zawodową” jako lekarza. Z treści uzasadnienia pozwu wynikało również, iż z uwagi na stres i zmęczenie związane z długotrwałym postępowaniem prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Legnicy w sprawie IV P 380/06, a także postępowaniem przygotowawczym prowadzone w Prokuraturze Rejonowej w L.w sprawie 3 Ds. 200/10 nastąpiło pogorszenie stanu zdrowia fizycznego oraz psychicznego powoda.

W odpowiedzi na pozew (...)Szpital(...)w L.wniósł o jego oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania. Strona pozwana wywodziła, iż u podstaw rozstrzygnięcia sprawy o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy leżał niejednoznaczny stan faktyczny, co znalazło odzwierciedlenie w treści kolejnych opinii biegłych sporządzonych w ramach postępowania karnego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w L.w sprawie o sygn. akt 3 Ds. 200/10, a także w treści postanowienia (...)Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w W.Naczelnej Izby Lekarskiej z dnia 6 lipca 2011r. o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie o sygn. akt (...). Odnosząc się do zarzutu naruszenia dóbr osobistych strona pozwana wywodziła, iż powód będąc zatrudnionym jako Ordynator Oddziału (...)pełnił funkcję publiczną, a zatem winien wykazywać się wyższym niż przeciętny stopniem tolerancji i odporności wobec niepoehlebnych opinii. Wskazała ponadto, iż po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę nie inicjowała w tym przedmiocie dyskusji w środowisku lekarskim, ani rozgłosu medialnego, zaś wszelkie wypowiedzi dyrektora placówki udzielane przedstawicielom mediów miały charakter obiektywnej relacji zaistniałego zdarzenia. W konsekwencji M. G. (1)nie wykazał, aby działanie strony pozwanej doprowadziło do zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych w postaci prawa do dobrego imienia oraz reputacji zawodowej na co wskazuje również fakt, iż w 2007r. został zatrudniony w Zespole Kliniki (...)Szpitala (...)we W., a ponadto został wyłoniony przez Sejmik Województwa (...)na członka Rady Społecznej (...)Centrum (...)we W.. Zdaniem strony pozwanej, powód nie wykazał również, aby jakiegokolwiek działanie strony pozwanej doprowadziło do pogorszenia stanu jego zdrowia podkreślając, iż przedłożona w sprawie dokumentacja medyczna została sporządzona w 2010r., a zatem nie dotyczyła aktualnego stanu zdrowia powoda.

W piśmie procesowym dnia 15 lipca 2013r. strona pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia o zadośćuczynienie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1)był zatrudniony w (...)Szpitalu (...)w L.(...)Zakład Opieki Zdrowotnej od dnia 19 sierpnia 2002r. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku Ordynatora Oddziału (...). W okresie od 31 grudnia 2002r. do 11 września 2006r. pełnił dodatkowo obowiązki Dyrektora placówki.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 6 października 2006r. na Oddziale (...)Szpitala (...) w L.miał miejsce zgon pacjentki M. G..

W dniu 12 października 2006r. Zastępca Dyrektora ds. (...)W. K., odpowiedzialny za pion medyczny placówki wszczął postępowanie wyjaśniające w zakresie ustalenia okoliczności i przyczyn zgonu pacjentki. W toku prowadzonego postępowania zwrócił się do lekarzy, którzy uczestniczyli w procesie diagnostyczno-leczniczym M. G.P. K., B. M., M. K. (1), M. G. (1), T. P., G. P.oraz T. B.o złożenie pisemnych wyjaśnień dotyczących jego przebiegu ze wskazaniem dat i godzin kontaktów z pacjentką, wykonanych procedur, konsultacji oraz wydanych zaleceń co do dalszego leczenia bądź postępowania, rażącego zaniedbania przeciwko dokumentacji medycznej w postaci braku wpisów dotyczących konsultacji pacjentki oraz konsekwentnej odmowy przyjęcia M. G.na Oddział (...), bez zapoznania się z jej stanem klinicznym. Termin złożenia wyjaśnień został ustalony na dzień 12 października 2006r. Po zapoznaniu się z opiniami lekarzy, W. K.przesłuchał ordynatora oddziału (...) P. K., ordynatora (...)T. B.oraz M. K. (1).

Pismem z dnia 17 października 2010r. W. K. zwrócił się do M. G. (1) o udzielenie odpowiedzi na pytanie dlaczegoM. G.nie została przyjęta na Oddział (...)po pierwszej konsultacji dokonanej przez powoda, dlaczego w indywidualnej

dokumentacji medycznej nie ma wpisu, że taka konsultacja miała miejsce, ani nie ma zaleceń co do dalszego postępowania oraz dlaczego powód telefonicznie odmówił przyjęcia pacjentki na Oddział (...) skoro lekarz dyżurny uważał to za celowe oraz dlaczego nie uczestniczył w badaniu pośmiertnym. Pisemną odpowiedź M. G. (1) przedłożył w dniu 30 października 2006r.

Pismem z dnia 8 listopada 2006r. W. K. zwrócił się do Dyrektora placówki o rozwiązanie umowy z M. G. (1) bez wypowiedzenia wskazując w uzasadnieniu, iż powód w dniu 4 października 2006r. odmówił przyjęcia pacjentki w stanie zagrożenia życia, dopuścił się rażącego zaniedbania przeciwko dokumentacji medycznej oraz konsekwentnie odmówił przyjęcia M. G. na Oddział(...), bez zapoznania się z jej stanem klinicznym.

Dowody: - wyjaśnienia M. G. (1):00:00:50-01:01:16;

- zeznania świadka K. B.: 01:01:16-01:38:29;

- zeznania świadka W. K.:01:45:56-02:39:58;

- akta sprawy 3 Ds. 200/10: pismo z dnia 12.10.2006r.; pismo z dnia 17.10.2006r.; pismo z dnia 8 listopada 2006r.; pismo z dnia 30.10.2006r.

W dniu 8 listopada 2006r. strona pozwana doręczyła powodowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. Jako przyczynę rozwiązania umowy wskazała odmowę przyjęcia M. G. na Oddział (...) w stanie zagrożenia życia, pomimo powzięcia informacji o konieczności podjęcia intensywnych działań ratujących życie, rażące zaniedbania przeciwko dokumentacji medycznej w postaci braku wpisów dotyczących konsultacji pacjentki oraz konsekwentną odmowę przyjęcia w dniu 4 października 2006r. pacjentki na Oddział (...), bez zapoznania się z jej stanem klinicznym, co w konsekwencji mogło stanowić przyczynę zgonu pacjentki.

Wyrokiem z dnia 23 marca 2011r. Sąd Rejonowy w Legnicy w sprawie IV P 380/06 zasądził od strony pozwanej (...) Szpitala (...) w L. na rzecz powoda M. G. (1) kwotę 34.161 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia z winy pracownika wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 26.271,78 zł od dnia 9 listopada 2006r. do dnia 30 kwietnia 2010r. oraz od kwoty 34.161,00 zł od dnia 1 maja 2010r.

Wyrokiem z dnia 31 maja 2011r. Sąd Okręgowy w Legnicy w sprawie VP a 61/11 oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 23 marca 2011r. w sprawie IV P 380/06.

Dowody: - akta sprawy IV P 380/06: wyrok z dnia 23 marca 2011r. wraz z uzasadnieniem; wyrok z dnia 31 maja 2011r.

- akta osobowe: świadectwo pracy; oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę .

Pismem z dnia 9 listopada 2006r. K. B., działając w imieniu (...) Szpitala (...) w L. złożyła w Prokuraturze Rejonowej w L. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa polegającego na zaniechaniu wdrożenia odpowiednich środków leczniczych w stosunku do pacjentki M. G., co w konsekwencji mogło być przyczyną jej zgonu. W uzasadnieniu zawiadomienia wskazała, iż w dniu 6 października 2006r. ma Oddziale (...) (...) Szpitala (...) w L. miał miejsce zgon M. G.. W toku wewnętrznego postępowania, którego celem było ustalenie przyczyn zgonu pacjentki, zwrócono się do lekarzy biorących udział w procesie diagnostyczno-leczniczym o złożenie pisemnych wyjaśnień co do dat i godzin kontaktów z pacjentką, wykonanych procedur, konsultacji oraz wydanych zaleceń. Po odebraniu wyjaśnień oraz analizie dokumentacji medycznej pogłębiły się wątpliwości dotyczące przyczyny zgonu pacjentki, co skutkowało wniesieniem zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Postanowieniem z dnia 12 listopada 2010r. Prokuratura Rejonowa w L. na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. umorzyła śledztwo przeciwko M. G. (1) o czyn z art. 160 § 3 k.k.

/okoliczności bezsporne/

W dniu 14 listopada, 22 listopada oraz 23 listopada 2006r. odbyły się posiedzenia Zakładowej Komisji Pojednawczej w przedmiocie podania złożonego przez M. G. (1) w sprawie rozwiązania umowy o pracę w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p., w których powód nie uczestniczył.

Dowody: akta sprawy IV P 380/06: protokół 4/2006, k. 49; protokół 2/2006, k. 65; protokół 3/2006, k. 67.

Zgon M. G. wywołał zainteresowanie ze strony lokalnych mediów. Przedstawiciele prasy inicjowali spotkania z dyrektorem oraz rzecznikiem prasowym (...) Szpitala (...) w L.. Informacje udzielane przez władze szpitala miały charakter wypowiedzi o faktach.

Rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia budziło skrajne reakcje w środowisku lekarskim. Lekarze, którzy znali powoda nie mogli uwierzyć, że ponosi odpowiedzialność za śmierć pacjentki. Część lekarzy wątpiła, aby po zaistniałym zdarzeniu powód znalazł zatrudnienie.

Dowody: - zeznania świadka A. A.: 00:54:21-01:57:04;

- zeznania świadka K. B.: 01:01:16-01:38:29;

- zeznania świadka J. U.: 00:18:23-01:43:19;

- zeznania świadka J. B.: 00:01:03-00:33:39;

- zeznania świadka M. K.: 00:56:54-01:13:23;

- zeznania świadka R. P.: 00:33:39-00:56:36;

- artykuł z dnia 13 listopada 2006r. opublikowany na łamach Gazety (...), k. 156.

Od dnia 5 lutego 2007r. powód jest zatrudniony w (...) Szpitalu (...) we W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, aktualnie na stanowisku Kierownik Działu (...).

Uchwałą (...) Sejmiku Województwa (...) z dnia 9 lutego 2012r. M. G. (1) został powołany na członka Rady Społecznej w (...) Centrum (...) we W..

Dowody: uchwała (...), k. 137; pismo z dnia 26.09.2013r. k. 213.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawę dochodzenia niemajątkowej ochrony dóbr osobistych stanowi art. 24 § 1 zd. 1 i zd. 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. kodeks cywilny (Dz.U.1964.16.93), zgodnie z którym ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonania naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Z powyższego wynika, iż roszczenie o ochronę dóbr osobistych aktualizuje się w przypadku ich bezprawnego zagrożenia lub naruszenia. Przykładowy katalog dóbr osobistych zawiera art. 23 k.c. Jak wynika z jego treści dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Jak wynika z treści art. 3 k. p. c., obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa wyłącznie na stronach procesu, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie obciąża stronę, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). W związku z powyższym, z uwagi na rozkład ciężaru dowodu wynikający z treści

art. 24 § 1 k.c. na powódzie ciążył obowiązek udowodnienia naruszenia dobra osobistego, natomiast strona pozwana dla uwolnienia się od odpowiedzialności powinna wykazać, że zagrożenie lub naruszenie nie było bezprawne.

W odniesieniu do powyższych przesłanek należało wskazać, że strony niniejszego postępowania pozostawały w sporze co do tego, czy skutek działania strony pozwanej doszło do bezprawnego zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych M. G. (1) w postaci prawa do dobrego imienia i reputacji zawodowej oraz prawa do zdrowia. Poza sporem pozostawała natomiast okoliczność, iż rozwiązanie przez stronę pozwaną stosunku pracy z powodem bez wypowiedzenia okazała się nieuzasadnione. Wyrokiem z dnia 23 marca 2011r. Sąd Rejonowy w Legnicy w sprawie IV P 380/06 zasądził bowiem od strony pozwanej na rzecz M. G. (1) kwotę 34.161 zł brutto tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia. Z treści uzasadnienia tego orzeczenia wynikało, iż przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe nie wykazało, aby powód odmówił przyjęcia M. G. na Oddział (...). Nadto, z uwagi na umorzenie śledztwa prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w L.M. G. (1) o czyn z art. 160 § 3 k.k. bezpodstawny okazał się zarzut popełnienia przez powoda przestępstwa, które uniemożliwiało jego dalsze zatrudnianie na zajmowanym stanowisku. Natomiast zaniedbania w zakresie sparzani dokumentacji lekarskiej w świetle całokształtu okoliczności faktycznych nie uzasadniały zarzutu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Nawet jednak bezprawne rozwiązanie umowy o pracę nie jest równoznaczne z naruszeniem dóbr osobistych pracownika (por. wyrok SN z 4 listopada 2010 r., II PK 112/10).

Wskazać należy, iż w judykaturze reprezentowane jest stanowisko, zgodnie z którym rozwiązanie stosunku pracy przez pracodawcę wyklucza możliwość stosowania przepisów prawa cywilnego o ochronie dóbr osobistych, chyba że w związku z tym rozwiązaniem pracodawca naruszy dobro osobiste pracownika poza zakresem stosunku pracy, podejmując działania nie mieszczące się w ukształtowanej przez ustawodawcę formie i treści czynności prawnej rozwiązującej stosunek pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2000r., sygn. akt I PKN 537/00). W ocenie Sądu, rozwiązując z M. G. (1) umowę o pracę bez wypowiedzenia strona pozwana nie naruszyła dobra osobistego pracownika istniejącego poza zakresem stosunku pracy. Wskazane w treści oświadczenia z dnia 8 listopada 2006r. przyczyny rozwiązania umowy pozostawały w ścisłym związku ze stosunkiem pracy oraz mieściły się w kręgu takich przyczyn, które w sensie obiektywnym mogą stanowić przyczynę rozwiązania stosunku pracy.

Sąd Rozpoznający niniejszą sprawę przychylił się jednak do stanowiska, zgodnie z którym naruszenie dóbr osobistych pracownika może w pewnych okolicznościach uzasadniać ich ochronę w zakresie określonym w przepisach prawa cywilnego, także wtedy gdy pozostaje ono w związku z rozwiązaniem stosunku pracy przez pracodawcę, a nie tylko gdy dojdzie do naruszenia dobra osobistego pracownika poza zakresem stosunku pracy (por. H. Szewczyk, Glosa do wyroku SN dnia 16 listopada 2000r., sygn. akt I PKN 537/00, Lex), a w szczególności gdy rozwiązanie umowy o pracę było oczywiście (ewidentnie) bezzasadne i przez to poniżało godność pracownika. W ocenie Sądu zasądzenie na rzecz powoda odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia nie przemawia jednoznacznie za stwierdzeniem, iż tego rodzaju okoliczność zaistniała w realiach rozpoznawanej sprawy. Istotne jest bowiem, iż u podstaw rozwiązania stosunku pracy z M. G. (1) leżał niejednoznaczny stan faktyczny, na co wskazuje m.in. czas trwania postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Legnicy w sprawie o sygn. akt 3 Ds. 200/10, a także w treści postanowienia (...) Rzecznika Odpowiedzialności Zawodowej w W. Naczelnej Izby Lekarskiej z dnia 6 lipca 2011r. o umorzeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie o sygn. akt (...), w którym wskazano, iż przebieg okoliczności związanych ze zgonem M. G. usprawiedliwiał decyzję szpitala skutkującą rozwiązaniem umowy o pracę z M. G. (1) w trybie art. 52 § 1 pkt 1 i pkt 2 k.p.

Abstrahując od powyższego, w zakresie oceny czy w zaistniałym stanie faktycznym nastąpiło naruszenie dobra osobistego, jakim jest dobre imię i reputacja zawodowa powoda należało zauważyć, iż nie można brać pod rozwagę jedynie sfery indywidualnych przeżyć zainteresowanego, ale należy odwołać się do kryteriów obiektywnych naruszenia dóbr osobistych, a więc kształtowanych przez opinie ludzi rozsądnie i uczciwie myślących, przy czym odwołanie się do obiektywnych kryteriów nie oznacza, że decydujące znaczenie ma reakcja, jaką dane zachowanie wywołuje w społeczeństwie, gdyż nie reakcja jest tu ważna, ale opinia występująca w społeczeństwie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 1997r., sygn. akt III CKN 33/97). Nie bez znaczenia dla ustalenia, czy w sprawie doszło do naruszenia dóbr osobistych jest także to, że powód jest lekarzem. Ze względu na charakter wykonywanego przez niego zawodu,

granice dopuszczalnej wobec niego krytyki są szersze, gdyż osoby podejmujące działalność publiczną w sposób świadomy i dobrowolny, a zarazem nieunikniony, poddają się ocenie i reakcji opinii publicznej (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 9 lutego 2012r., sygn. akt I ACa 717/2011).

Dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w kontekście przytoczonych powyżej przepisów Sąd doszedł do przekonania, iż w zaistniałym stanie faktycznym wskutek działania strony pozwanej nie doszło do bezprawnego zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci prawa do dobrego imienia i reputacji zawodowej oraz prawa do zdrowia. Z zeznań M. H., J. B. oraz I. L. wynikało, iż rozwiązanie z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia budziło skrajne reakcje w środowisku lekarskim. Lekarze, którzy znali powoda nie mogli uwierzyć, że ponosi on odpowiedzialność za śmierć pacjentki. Część lekarzy wątpiła, aby po zaistniałym zdarzeniu powód znalazł zatrudnienie. M. H. zeznał również, iż zdarzało się, że pacjenci dopytywali się o kompetencje powoda. Jak wskazano jednak powyżej, przy ocenie czy działanie strony pozwanej doprowadziło do zagrożenia lub naruszenia dóbr osobistych powoda decydujące znaczenia należy przypisać opinii panującej w społeczeństwie, nie zaś jego reakcji. Dodatkowo nie sposób uznać, że po całym zdarzeniu (rozwiązaniu stosunku pracy i wszczęciu postępowania karnego) doszło do „śmierci zawodowej” powoda. Z dniem 5 lutego 2007r. został on bowiem zatrudniony w (...)Szpitalu (...) we W. na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. Co istotne, z propozycją zatrudnienia wystąpił dyrektor placówki. Jak zeznał M. G. (1), dyrektor placówki w chwili złożenia oferty pracy miał świadomość, iż strona pozwana rozwiązała z powodem umowę o pracę bez wypowiedzenia oraz, iż w stosunku do powoda toczy się postępowanie przygotowawcze. Powyższe nie stanowiło przeszkody, aby zatrudnić powoda niespełna cztery miesiące od rozwiązania umowy o pracę ze stroną pozwaną w ośrodku, która jak zeznał J. B. jest traktowany jako ośrodek wyższego rzędu i zatrudnienie w nim to stanowi wyróżnienie. Uwagę zwraca również i to, że uchwałą Sejmiku Województwa (...)z dnia 9 lutego 2012r. M. G. (1) został powołany na członka Rady Społecznej w (...)Centrum (...)we W..

Niezależnie od powyższego należało wskazać, iż rozwiązując z powodem umowę o pracę (...)Szpital (...)w L. nie nadawał rozgłosu przyczynie, która spowodowała podjęcie takiej decyzji przez pracodawcę. Jakkolwiek J. U. oraz M. H. zeznali, iż sprawa była nagłośniona w mediach z inicjatywy szpitala, zaś w prasie publikowano wypowiedzi, które wskazywały jednoznacznie, że przyczyną śmierci pacjentki było działanie powoda, to powyższe zeznania nie znalazły odzwierciedlenia w całości materiału dowodowego. W. K. zeznał bowiem, iż sprawa związana ze zwolnieniem M. G. (1) nagłaśniana była z inicjatywy mediów, zaś szpital nie podawał z własnej inicjatywy do publicznej wiadomości informacji dotyczących zaistniałego zdarzenia, na co wskazywała również M. K.. Powyższe znalazło odzwierciedlenie w zeznaniach A. A., autora materiałów prasowych, który wskazał, iż informacje o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem otrzymał od współpracownika, zaś wypowiedź osoby reprezentującej szpital w tym przedmiocie udało uzyskać się z inicjatywy mediów dopiero po kilku dniach. Odnosząc się do treści materiałów załączonych do akt sprawy należało zauważyć, iż tylko nieliczne artykuły zawierały wypowiedź dyrektora (...)Szpitala (...) w L., przy czym wywiad dla Radio (...) oraz w Gazecie (...) zostały opublikowane w 2011r., zaś w artykule z dnia 13 listopada 2006r. opublikowanym na łamach Gazety (...) dyrektor szpitala podała, iż w ramach postępowania powadzonego w placówce nie wyjaśniono kto jest odpowiedzialny za zaniedbania związane z procesem diagnostyczno-leczniczym M. G., co skutkowało zawiadomieniem o możliwości popełnienia przestępstwa, a zatem wypowiedź K. B. ograniczała się do udzielenia informacji ze sfery faktów.

(...) sąd badał, czy działanie strony pozwanej - w zakresie czynności poprzedzających rozwiązanie stosunku pracy, ustalania jego przyczyn i samej decyzji pracodawcy - było bezprawne. Do okoliczności wyłączających bezprawność takiego działania należą m.in. działania podjęte w ochronie uzasadnionego interesu społecznego lub prywatnego, działania w ramach porządku prawnego oraz wykonywanie prawa podmiotowego. Kodeks pracy w art. 52 § 1 uznaje za przyczynę uzasadniającą rozwiązanie przez zakład pracy umowy o pracę z pracownikiem bez wypowiedzenia z jego winy ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, a także popełnienie przestępstwa uniemożliwiającego jego dalsze zatrudnienie nie tylko wtedy, gdy przestępstwo to zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem, lecz także gdy jest ono oczywiste. Oczywistość przestępstwa zachodzi natomiast wtedy, gdy sprawcę złapano na gorącym uczynku, gdy w okolicznościach nie nasuwających wątpliwości przyznaje się on do popełnienia przestępstwa, lub gdy zebrano takie dowody, które bezpośrednio stwierdzają dokonanie czynu przestępczego.

We wszystkich trzech wymienionych sytuacjach niezbędne jest przeprowadzenie przez zakład pracy minimum postępowania, które pozwoliłoby przyjąć, że przestępstwo jest oczywiste (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1994r., sygn. akt I PZP 9/94). Postępowanie takie jest zatem podejmowane w ramach porządku prawnego, co w zasadzie wyłącza jego bezprawność takiego postępowania w aspekcie art. 24 § 1 k.c. także wówczas, gdy następnie okaże się, zwłaszcza w wyniku postępowania karnego, że przestępstwo nie zostało popełnione.

Sąd miał na uwadze, iż przed rozwiązaniem stosunku pracy z powodem Zastępca Dyrektora ds. (...) przeprowadził postępowanie wyjaśniające w przedmiocie ustalenia okoliczności i przyczyny zgonu M. G.. W ramach prowadzonego postępowania W. K. odebrał pisemne oświadczenia od siedmiu lekarzy, a w tym M. G. (1) mających kontakt z pacjentką w procesie diagnostyczno - leczniczym, oraz przesłuchał trzech spośród nich. Sąd miał na uwadze, iż jakkolwiek w ramach prowadzonej procedury nie przesłuchano M. G. (1), zaś przeprowadzone w sprawie postępowanie wyjaśniające opierało się w głównej mierze na pisemnych wyjaśnieniach lekarzy, to jednak pismem z dnia 17 października 2010r. W. K. zwrócił się ponownie do M. G. (1) o udzielenie szczegółowych informacji w przedmiocie przebiegu procesu diagnostyczno-leczniczego M. G. oraz sporządzenia dokumentacji medycznej pacjentki. Co więcej, z uwagi na miesięczny termin do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia określony w art. 52 § 3 k.p. prowadzenie postępowania w przedmiocie ustalenia przyczyny zgonu M. G. było ograniczone w czasie. Tym bardziej, iż odpowiedzi na pismo z dnia 17 października 2010r. powód udzielił w dniu 30 października 2006r., a więc po upływie dwóch tygodni od daty jego wystosowania, co wpłynęło na możliwość podejmowania dalszych czynności wyjaśniających w stosunku do jego osoby. Niemniej jednak oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z powodem zostało złożone na granicy miesięcznego terminu, o którym mowa w art. 52 § 3 k.p., co stanowiło przedmiot zarzutu M. G. (1) w postępowaniu prowadzonym przed Sądem Rejonowym w Legnicy w sprawie IV P 380/06. Jedynie na marginesie należało zauważyć, iż jakkolwiek również powód nie uczestniczył w badaniu pośmiertnym pacjentki, to jednak z zeznań M. G. (1) oraz W. K. wynikało, iż uczestnictwo w sekcji zwłok nie było obowiązkowe, a ponadto nie mogło oddziaływać na decyzję patomorfolog.

Nadto z przebiegu postępowania, które prowadziła Prokuratura Rejonowa w L. na skutek przedmiotowego zawiadomienia o przestępstwie, nie wynika nic, co miałyby wskazywać na to, że działanie strony pozwanej naruszało obowiązujące w tym zakresie zasady postępowania. Składając zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa, strona pozwana oparła się na wynikach postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego przez swego pracownika na tyle przekonywających, że spowodowały one również właściwe działania prokuratury. Co więcej, w zawiadomieniu nie wytypowano w sposób bezpośredni pracownika odpowiedzialnego za zaniedbania w procesie diagnostyczno-leczniczym M. G., a jedynie przedstawiono przebieg domniemanego przestępstwa. W konsekwencji należało stwierdzić, iż działanie strony pozwanej miało charakter działania w ramach porządku prawnego i odpowiada w tym względzie zasadzie wynikającej z art. 256 § 1 Kodeksu postępowania karnego, według której każdy dowiedziawszy się o popełnieniu przestępstwa ściganego z urzędu ma społeczny obowiązek zawiadomić o tym prokuratora lub policję.

Niezależnie od powyższych okoliczności przemawiających z uznaniem, iż działanie strony pozwanej nie doprowadziło do naruszenia dóbr osobistych M. G. (1), na uwzględnienie zasługiwał zgłoszony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia o zasądzenie kwoty 220,000.00 zł tytułem zadośćuczynienia. Podstawę prawną takiego roszczenia stanowi art. 448 k.c. dotyczący czynów niedozwolonych. Roszczenia wywodzone z przepisów o czynach niedozwolonych przedawniają się bowiem z upływem 3 lat od dnia, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie zobowiązanej do jej naprawienia (art. 442¹ § 1 k.c.).

Z treści dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy wynika, iż o przyczynach rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia oraz o podmiocie zobowiązanym do jej naruszenia, powód dowiedział się w dniu 8 listopada 2006r. W dniu 9 listopada 2006r. strona pozwana skierowała natomiast do Prokuratury Rejonowej w Legnicy zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Powód zatem już w tych datach wiedział o podmiocie, który naruszył - w jego przekonaniu - dobra osobiste oraz miał świadomość tego konsekwencji. Odczuwał bowiem krzywdę (ujemne doznania spowodowane oczywiście niewłaściwymi - w ocenie powoda - oskarżeniami). Nie ma przy tym znaczenia wielkość tej krzywdy (jej rozmiar). Wystarczająca jest bowiem sama świadomość jej wystąpienia (por. wyrok SN z dnia 18 września 2002 r., III CKN

597/2000, wyrok SA w Poznaniu z dnia 21 marca 2006 r., I ACa 1116/05, LEX nr 19451810; wyrok SA w Krakowie z dnia 5 maja 2010 r., III APa 4/10, OSA 2011, z. 3, poz. 91 oraz wyrok SN z dnia 20 stycznia 2005 r., II CK 358/2004. Zaistnienie powyższych zdarzeń zaktualizowało zatem roszczenie powoda o zadośćuczynienie. Istotne jest przy tym, iż o szkodzie oraz podmiocie zobowiązanym do jej naprawienia powód wspomina już w pozwie z dnia 20 listopada 2006r. inicjującym postępowanie przed Sądem Rejonowym w Legnicy w sprawie IV P 380/06, w którym wskazał, iż strona pozwana formułując nieprawdziwą przyczynę rozwiązania umowy oraz nagłaśniając sprawę medialnie dopuściła się naruszenia jego dóbr osobistych. Jednocześnie jednak powyższe działanie nie prowadziło do przerwania biegu przedawnienia w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bowiem w pozwie z dnia 20 listopada 2006r. powód nie formułował roszczeń z tytułu naruszenia dóbr osobistych. Pozew w niniejszej sprawie złożony został w styczniu 2013 r., a roszczenie majątkowe o zadośćuczynienie uległo przedawnieniu w listopadzie 2009 r., a zatem także z tej przyczyny nie mogło zostać uwzględnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o treść art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 11 ust.1 pkt 2 i 3 w związku z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U z 2013 r., poz.490).